

Sygn. akt I UK 284/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację A. P. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 grudnia 2013 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 18 lipca 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy po dniu 31 maja 2012 r. Uwzględniając stan faktyczny uzupełniony w toku postępowania apelacyjnego, Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczony, mający wykształcenie podstawowe, nie zachował zdolności do wykonywania pracy górniczej pod ziemią, lecz może wykonywać inne prace fizyczne, które odpowiadają poziomowi jego kwalifikacji a w zasadzie ich braku, co sprzeciwia się ustaleniu jego niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej, A. P. zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 12 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 13 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) przez błędną wykładnię, wyłączającą stwierdzenie częściowej niezdolności do pracy, mimo trwałej utraty zdolności do pracy górniczej pod ziemią, jedynej zgodnej z jego kwalifikacjami. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę dokonania wykładni „przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości wywołujących rozbieżności w praktyce, a także z powodu tego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”. W ocenie ubezpieczonego, przyjęcie wykładni powołanych przepisów prawa materialnego prezentowanej przez Sąd Apelacyjny prowadziłoby do błędnego stwierdzenia, że ubezpieczony pracownik fizyczny, który utracił zdolność do pracy wymagającej specjalistycznych umiejętności, nie może zostać uznany za częściowo niezdolnego do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, ponieważ ma możliwość podjęcia zatrudnienia w innym charakterze, mieszczącym się w zakresie pojęcia pracownika fizycznego, ale niewymagającym żadnych umiejętności, w szczególności takich jak te, do których wykonywania zdolność utracił. Powołując się na stanowisko doktryny i orzecznictwa twierdził, że zachowanie przez osobę posiadającą rzeczywiste kwalifikacje robotnika wykwalifikowanego zdolności do wykonywania prostych prac fizycznych, które może wykonywać każdy pracownik, nawet nieposiadający żadnych kwalifikacji, nie może być traktowane jako zachowanie zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (wyroki Sądu Najwyższego dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06 i z dnia 20 listopada 2008 r., I UK 112/08).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Opisane w skardze istotne zagadnienie prawne, mające uzasadniać istnienie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., było już niejednokrotnie

podejmowane przez Sąd Najwyższy i wyjaśniane bez żadnych rozbieżności, przy czym konieczne jest zwrócenie uwagi na obecne nawiązanie w definicji częściowej niezdolności do pracy do niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej, a nie – jak poprzednio – do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nawiązuje do tzw. inwalidztwa ogólnego, czyli ocenianego na tle ogółu możliwych czynności zarobkowych, a nie tylko w ramach danego zawodu. Chodzi o zdolność do pracy zarobkowej, nie jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, lecz zdolność do podjęcia pracy w ogóle, choć z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, zakładając zachowanie zdolności do innej pracy, nawet gdyby wymagane było przekwalifikowanie. Chodzi o zdolność, a więc potencjalną możliwość wykonywania innego zatrudnienia w ramach kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu, przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, przy racjonalnej ocenie celowości przekwalifikowania zawodowego.

Zagadnienie „pojęcia pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” ma charakter czysto faktyczny i zostało przez Sądy *meriti* dostatecznie wyjaśnione, przy uwzględnieniu, że zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).